

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

JOHN FANTE

Vise de pe Bunker Hill

Traducere din engleză de
IULIA GORZO

HUMANITAS
fiction

Redactor: Denisa Comănescu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Florina Vasiliu, Carmen Petrescu

Tipărit la C.N.I. Coresi S.A.

John Fante
Dreams from Bunker Hill
Copyright © 1982 by John Fante
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2013, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FANTE, JOHN
Vise de pe Bunker Hill / John Fante; trad.: Iulia Gorzo. –
București: Humanitas Fiction, 2013
ISBN 978-973-689-602-6
I. Gorzo, Iulia (trad.)
821.111(73)-31=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021 408 83 50, fax 021 408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372 743 382, 0723 684 194

Tot pentru Joyce

Capitolul 1

Prima mea ciocnire cu celebritatea n-a fost nici pe departe memorabilă. Eram piccolo la Marx's Deli. Anul, 1934. Locul, Los Angeles, Third colț cu Hill. Aveam douăzeci și unu de ani și trăiam într-o lume mărginită la vest de Bunker Hill, la est de Los Angeles Street, la sud de Pershing Square și la nord de Civic Center. Eram un piccolo cum altul n-ai să găsești, plin de vervă și cu mult talent pentru meserie și, deși eram îngrozitor de prost plătit (un dolar pe zi plus mâncare), atrăgeam destulă atenție asupra mea în timp ce treceam valvârtej de la o masă la alta, cu o tavă într-o mână, smulgându-le zâmbete clienților mei. Aveam și altceva de oferit mușterilor mei în afară de talentele de chelner, fiind eu și scriitor. Fenomenul a devenit cunoscut într-o zi când un fotograf beat de la *Los Angeles Times* s-a așezat la bar și m-a tras de câteva ori în poză în timp ce serveam o clientă, iar ea privea în sus la mine cu ochi plini de admirație. A doua zi, a apărut și un articol care să însoțească fotografia din *Times*. Vorbea despre strădaniile și succesul tânărului Arturo Bandini, un puști ambițios și harnic din Colorado care-și făcuse o intrare triumfală în selecta lume publicistică după ce-și vânduse o primă povestire

la *The American Phoenix*, o revistă condusă, firește, de cea mai renumită personalitate a literaturii americane, Heinrich Muller în persoană. Dragul de Muller! Că tare mi-era drag! Într-adevăr, primele mele încercări literare fuseseră scrisori adresate lui, în care-i ceream sfatul, îi trimiteam idei de povestiri pe care le-aș fi putut scrie, apoi și povestiri, multe povestiri, câte una pe săptămână, până când chiar și Heinrich Muller, marele ciufut al lumii literare, tigrul în bârlogul lui, a dat semne că abandonează lupta și a binevoit să-mi trimită o scrisoare de două rânduri, apoi încă una de patru rânduri, apoi, în sfârșit, o scrisoare de două pagini și douăzeci și patru de rânduri, după care, minunea minunilor, un cec în valoare de 150 de dolari, onorariul integral pentru prima mea operă acceptată.

Cecul m-a găsit în zdrențe. Hainele nicicum cu care venisem din Colorado atârnav flenduri pe mine și m-am gândit în primul rând la o garderobă nouă. Trebuia să fiu modest, dar cu bun-gust, așa că am coborât pe Bunker Hill până la intersecția Second cu Broadway, unde era magazinul Goodwill. M-am dus la raionul cu lucruri mai de calitate și am găsit un costum de serviciu excelent, albastru cu dungi albe. Pantalonii erau prea lungi, ca și mânecile, iar costumul cu totul costa zece dolari. Am mai plătit un dolar pentru ajustări și cât mi l-au modificat m-am învățat prin raionul de cămăși. Cămășile costau cincizeci de cenți bucata, tot felul de modele, de calitate excelentă. Am cumpărat apoi o pereche de pantofi – pantofi Oxford de soi, cu talpă groasă, din piele veritabilă, pantofi care aveau să mă poarte pe străzile din Los Angeles în lunile următoare. Am mai cumpărat și

alte lucruri, tricouri și câteva perechi de pantaloni scurți, o duzină de perechi de șosete, câteva cravate și, în sfârșit, o pălărie de fetru măreață, irezistibilă. Mi-am potrivit-o vesel pe-o ureche, am ieșit din cabina de probă și am achitat nota. Douăzeci de dolari. Era pentru prima oară în viața mea când îmi cumpăram singur haine. În timp ce-mi studiam propria imagine reflectată într-o oglindă lungă, mi-am amintit fără să vreau că în toată perioada pe care o petrecusem în Colorado, neamurile mele fuseseră prea sărace ca să-mi cumpere un costum, chiar și pentru ceremonia de absolvire a liceului. Ei bine, acum mă pornisem și nimic nu mă putea opri. Heinrich Muller, tigrul fioros al lumii literare, avea să mă îndrume către vârful piramidei. Am ieșit din Goodwill și am luat-o pe Third Street simțindu-mă alt om. Când m-am apropiat, l-am găsit pe șeful meu, Abe Marx, în fața bistroului.

— Dumnezeuule mare, Bandini! a exclamat el. Te pomenești c-ai fost la Goodwill sau mai știi eu unde?

— Ete curu', Goodwill, am pufnit eu. Astea-s direct de la Bullock's, nătăraule.

După vreo două zile, Abe Marx mi-a întins o carte de vizită. Pe ea scria:

Doctor Gustave Du Mont

Agent literar

Pregătire și redactare de romane, piese de teatru,

scenarii și povestiri

Consiliere editorială avizată

Third Street 513, Los Angeles

Rog seriozitate

Mi-am strecurat cartea de vizită în buzunarul noului meu costum. Am luat liftul până la etajul cinci. Biroul lui Du Mont era la capătul coridorului. Am intrat.

Camera de primire tresălta ca la cutremur. Mi-am tras sufletul și m-am uitat în jur. Era plin de pisici peste tot. Pisici pe scaune, pe draperii, pe mașina de scris. Pisici pe etajerele cu cărți, printre cărți. Duhoarea era copleșitoare. Pisicile s-au ridicat și au venit să-mi dea târcoale, frecându-se de picioarele mele, rostogolindu-se jucăușe peste pantofii mei. Pe podea și pe suprafața mobilierului, un strat de păr de pisică unduia și se învoldura ca apa dintr-un iaz. M-am apropiat de o fereastră deschisă și m-am uitat în jos pe scara de incendiu. Era un du-te-vino de pisici care urcau și coborau. O creatură uriașă, cenușie, s-a cățărat pe lângă mine, ducând în gură un cap de somon. M-a atins în treacă și a sărit în cameră.

Aerul era deja greu de freamătul părului de pisică. Dintr-un birou vecin s-a deschis o ușă. În prag stătea Gustave Du Mont, un bărbat scund, între două vârste, cu ochii ca niște cireșe. S-a repezit printre pisici, fluturând din mâini și strigând:

— Afară! Afară! Haideți, toată lumea! Mergem acasă!

Pisicile s-au mulțumit să se împrăștie tacticos, unele aterizând la picioarele lui, altele trăgându-l în joacă de pantaloni. Erau stăpânele lui. Du Mont a oftat, și-a azvârlit în sus mâinile și a spus:

— Cu ce te pot ajuta?

— Sunt de la bufetul de jos. Ați lăsat cartea de vizită.

— Intră.

Am intrat în biroul lui și el a închis ușa. Ne aflam într-o mică încăpere, în prezența a trei pisici tolănite pe

o bibliotecă. Erau feline de soi, persane uriașe, și se lingeau pe labe cu aplomb regesc. M-am holbat la ele. Du Mont a părut să înțeleagă.

— Preferatele mele, a spus el, zâmbind.

A deschis un sertar al biroului și a scos o sticlă de scotch de 750.

— Ce-ai zice de un prânz, tinere?

— Nu, mersi, doctore Du Mont. Ce treabă aveți cu mine?

Du Mont a destupat sticla, a luat o înghițitură și a gemut.

— Ți-am citit povestirea. Ești un scriitor bun. N-ar trebui să faci pe chelnerul. Meriți o poziție mai respectabilă. Du Mont a mai tras o dușcă. Vrei o slujbă?

M-am uitat la toate pisicile alea ale lui.

— Poate. La ce vă gândiți?

— Am nevoie de un redactor.

Am simțit în nări mirosul înțepător de la atâtea pisici.

— Nu știu dacă o să pot.

— Te referi la pisici? Pe-asta o rezolv eu.

M-am gândit câteva momente.

— Păi... ce anume ați vrea să redactez?

A mai tras o dușcă zdravănă.

— Romane, povestiri, ce se nimerește.

Am șovăit.

— Pot să le văd?

Și-a lăsat pumnul să cadă peste un morman de manuscrise.

— Servește-te.

Am luat manuscrisul de deasupra. Era o povestire, scrisă de o anume Jennifer Lovelace, cu titlul *Pasiune în zori*. Am oftat.

Du Mont a mai luat o dușcă.

— E groaznic, a zis el. Toate sunt groaznice. Eu nu mai sunt în stare să le citesc. Așa scriitură proastă n-am mai văzut. Dar se câștigă ceva bani, dacă te țin curelele. Cu cât sunt mai proaste, cu atât îi taxezi mai mult.

Toată partea din față a costumului meu nou se umpluse deja de păr de pisică. Mă mânca nasul și simțeam că-mi vine să strănut. M-am abținut.

— Care-i leafa?

— Cinci dolari pe săptămână.

— Ce naiba, asta înseamnă doar un dolar pe zi.

— E o nimica toată.

Am înșfăcat sticla și am luat o gură. M-a ars pe gâtlej. Avea gust de pișat de pisică.

— Zece dolari pe săptămână, altfel am încheiat discuția.

Du Mont a întins pumnul.

— Bate palma, a zis el. Începi de luni.

Luni m-am prezentat la muncă la nouă dimineața. Pisicile dispăruseră. Geamul era închis. Sala de primire fusese reamenajată. La fereastră apăruse un birou pentru mine. Totul era curat și desprăfuit. Nici măcar un singur fir de păr de pisică nu mi s-a lipit de deget când l-am trecut peste pervazul ferestrei. Am adulmecat aerul. Mirosul de urină era încă pregnant, dar era mascat de un dezinfectant puternic. Se mai simțea încă un miros – de soluție antipisici. M-am așezat la birou și am scos mașina de scris. Era o antichitate, marca Underwood. Am rulat o coală de hârtie pe sub car și am încercat tastatura. Mergea ca o mașină de tuns iarba ruginită. Brusc, m-a apucat nemulțumirea. Dintr-un motiv sau altul, slujba asta îmi

trezia unele temeri. De ce să lucrez la produsele altora? De ce nu eram la mine-n cameră, scriind pentru mine? Ce-ar face Heinrich Muller într-o asemenea situație? Cu siguranță, eram un fraier.

Ușa s-a deschis și a intrat Du Mont. M-am mirat văzând că purta melon, o vestă gri pe sub redingotă, ghetre și baston. Nu fusesem niciodată la Paris, dar apariția omulețului ferchezuit mi-a evocat respectivul oraș. Oare era nebun? Brusc, mi-a trecut prin minte că era.

— Bună dimineața, a zis el. Îți place noul tău cartier general?

— Ce s-a întâmplat cu pisicile?

— Dezinfectantul, a zis el. Le pune pe fugă. Stai liniștit. Mă pricep la pisici. Nu se mai întorc. Și-a atârnat pălăria și bastonul în cuierul de pe ușă. Apoi și-a tras un scaun și s-a așezat lângă mine la birou. A ales manuscrisul de deasupra, *Pasiune în zori* de Jennifer Lovelace, și a început să mă inițieze în meșteșugul corecturii literare. O făcea cu brutalitate, pentru că era, de fapt, o treabă brutală. Cu un creion negru în mână, însemna, tăia și rădea propoziții, paragrafe, pagini întregi. Manuscrisul sângera de-a dreptul, mutilat. În scurt timp am prins ideea, iar la finalul zilei hăcuia deja cu spor.

După-amiaza târziu am auzit o pocnitură surdă la geamul meu. Era o pisică, o veterană cu o mutră oropsită, stâlcită. M-a fixat prin geam, frecându-și nasul de el, apoi lingându-l răbdătoare. Am ignorat-o o vreme, iar când m-am uitat iar, alte două pisici i se alăturaseră pe pervazul ferestrei, fixându-mă cu priviri miloage, de orfane. N-am rezistat. Am coborât cu liftul până la bufet și am găsit niște felii de pastramă în coșul de gunoi.

Le-am învelit într-un șervet și le-am adus înapoi, să le dau pisicilor. Când am deschis fereastra, au dat buzna în cameră și au mâncat lacome din mâna mea.

L-am auzit pe Du Mont râzând. Era în pragul biroului, cu una dintre cele trei persane ale lui în brațe.

— Știam eu că ești iubitor de pisici, a zis el. Ți-am citit-o în ochi.